אלא בתחילת סוגיא כי קאמר ר' יוסי הגלילי לא שנא לנפשיה ולא שנא לאחריני מני מחיל, אלא משום דהוו ליה פירכי אחריני לא חש למפרך: **קטן** לי אתה צריך לחזור עליו - וא"ת גזל גר קטן היכי משכחת לה - הא אין זכיה לקטן כדאמרינן בפ"ק דב"מ (דף יב:) דגזל קטן מדבריהם ולא מדאורייתא ובירושה ליכא למימר דגר אין יורש לבניו דבר תורה *וי"ל דדוקא מציאה דאין דעת אחרת מקנה אותו לא הוה אלא מדבריהם אבל כשדעת אחרת מקנה אותו קני מדאורייתא ובקטן שנתגייר עם אביו מיירי דלכ"ע מטביל אותו אבל בלא אביו פלוגתא היא בפרק קמא דכתובות (דף יא:) אם מטבילים אותו על דעת בית דין: [ועי' תוס' סנהדרין סח: ד"ה קטן] **לכהן** שבאותו משמר - אין נראה לפרש דבשעת הודאה כשמתחייב אלא למשמר שהיה בשעת הבאה שהרי בכל הקרבנות חטאות ואשמות נדרים ונדבות אין אנו הולכים אחר שעת החיוב ליתנו לאותו משמר שהיה באותה שעה שנדר או נדב או חטא שהוא מתחייב בה אלא אחר הבאה אנו הולכים וכמו כן בכאן: **מנין** שלא יאמר - תימה דנקיט האי ליתנא כיון דלא מקרא מייתי לה אלא מדינא: **ומה** דבר שאין לו חלק בו עד שיכנס לרשותו - כגון תרומה וחלה ולחמית הגז שטובת הנאה לבעלים ליתן לאיזה כהן שירצה משנכנס לרשותו אין אחר יכול להוציא מידו שיתחלק לכל משמר דאין מתחלק לאנשי משמר אלא מתנות: **לא** אם אמרת בדבר שאין בו' - לגשון ראשון נמי דקאמר ודין הוא בשל אחרים אני זוכה יכול להקשות דיו לבא מן הדין להיות כמדון שלא יזכה בשל עצמו אלא כפי חלקו כמו בשל אחרים: **אחוזתו** מה ת"ל - תימה לרש"ב ז"ל למ"ל לאחוזתו לומר שיולאה מהתת ידו ומתחלקת לכל אחיו הכהנים דהיכי הוה אמינא בשל אחרים אני זוכה בשל עצמי לא כ"ש הא הכא שייך נמי למפרך כמו לעיל דיו לבא בו' ויש לומר דאלמדריך אחוזתו משום דה"א כיון שהיא תחת ידו תהא שלו דהוה יליפינן כהן מגזל הגר ובגזל הגר ה"א דהוי שלו כדקאמר ואיש את קדשיו לו יהיו משום הכי אלמדריך אחוזתו: **מנין** ליולאה לכהנים בו' - ברייתא היא בערכין בפרק אין מקדישין (דף כה:): דכי

מכלל דרבי יוסי הגלילי סבר אפילו לנפשיה נמי מצי מחיל, אלא גזל הגר דקאמר רחמנא נתינה לכהנים היכי משכחת לה? אמר רבא *הכא במאי עסקינן כשגזל את הגר ונשבע לו ומת הגר ותודה לאחר מיתה דבעידנא דאודי קנאו השם ונתנו לכהנים בעי רבינא גזל הגורת מהו? איש אמר רחמנא ולא אשה או דלמא אורחיה דקרא הוא אמר ליה רב אחרן לרבינא הא שמע דתניא "איש", אין לי אלא איש, אשה מנין? כשהוא אומר "המושב" הרי כאן שנים, א"כ מה ת"ל "איש" *איש אתה צריך לחזור אחריו אם יש לו גואלים, אם לאו קטן אי אתה צריך לחזור אחריו בירוע שאין לו גואלין *תנו רבנן *"לה' לכהן" *קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר, אתה אומר לכהן שבאותו משמר או אינו אלא לכל כהן שירצה? כשהוא אומר מלבד איל הכפורים אשר יכפר בו עליו הרי לכהן שבאותו משמר הכתוב מדבר ת"ר הרי שהיה גזל כהן מנין שלא יאמר הואיל ויוצא לכהנים והרי הוא תחת ידי יהא שלי-ודין הוא: אי בשל אחרים הוא זוכה בשל עצמו לא כ"ש? לרבי נתן אומר בלשון אחר: ומה דבר שאין לו חלק בו עד שיכנס ברשותו, כשיכנס לרשותו אינו יכול להוציאו מידו, דבר שיש לו חלק בו עד שלא יכנס ברשותו, משנכנס לרשותו אינו דין דאין אחר יכול להוציאו מידו, לא, אם אמרת בדבר שאין לו חלק בו' שבשם שאין לו חלק בו כך אין לאחרים חלק בו תאמר בגזל שבשם שיש לו חלק בו כך יש לאחרים חלק בו, אלא גזילו יוצא מתחת ידו ומתחלק לכל אחיו הכהנים והכתיב *"ואיש את קדשיו לו יהיו" הכא במאי עסקינן בכהן טמא, דבר שיש לו חלק בו, מי אית ליה? אלא אתיא "לכהן לכהן" משרה אחוזה דתניא *"אחוזתו" מה ת"ל? למנין לשדה היוצאה לכהנים ביובל וגאלה אחד מן הכהנים מנין שלא יאמר הואיל ויוצאה לכהנים ביובל והרי היא תחת ידי תהא שלי-ודין הוא בשל אחרים אני זוכה בשל עצמי לא כ"ש? כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו-אחוזה שלו, ואין זו שלו? הא כיצד? יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לכל אחיו הכהנים: תנו רבנן מנין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו בכל עת ובכל שעה שירצה? תלמוד לומר "ובא בכל אות נפשו ושרת" ומנין שעבודתה ועורה שלו? תלמוד לומר "ואיש את קדשיו לו יהיו" הא כיצד? אם היה בעל מום, נותנה לכהן שבאותו משמר ועבודתה ועורה שלו ואם

מכלל דרבי יוסי הגלילי סבר מני מחיל לנפשיה - אפי' לא זקפו לרבא פרכינן: **קנאו השם** - הקב"ה כלל"ב המושב לה' לכהן: **קנאו השם ונתנו לכהנים** - אבל הוה בחיי הגר נעשה אלמו כמלוה וכי מיית גר מחיל לנפשיה: **גזל הגורה** - שגזל אותה תורה אור ונשבע והודה לאחר מיתה: **מהו** - מי נפיק לכהנים לו זכה בה איהו: **איש אמר רחמנא** - "אם אין לאיש גואל": **הרי כאן שנים** - תרי הסבות לחייב המושב ליטלא אחריני תרי תשמות לאיבי "להשיב האשם" המושב: **צריכין לחזור אחריו** - ונטמאו אם יש לו בנים קודם שתתנהו לכהן: **קטן** - שאין לאיש בידוע שאין לו בנים יתנהו לכהנים ומהכא נפקא לן דקטן לאו בר אורודי הוא בסנהדרין בבן סורר ומורה (דף סט:): **לכהן שבאותו משמר**: שהוא בא להתכפר בו: **כשהוא אומר מלבד איל הכפורים**: משמע למי שזה ניתן זה ניתן ואיל הכפורים אין יכול להקריב אלא כהן שבאותו משמר דכתיב (דברים יח) לבד ממכריו על האבות אבי בשבתי ואתה בשבתך: **הרי שהיה הגר** - את הגר וכשהגיע משמר שלו בא והודה לאחר מיתת הגר: **בשל אחרים** - אם היה ישראל מביא גזל הגר במשמר זה הריני בטל חלקי עם אחיי הכהנים בני המשמר: **בשל עצמי לא כ"ש** - שאטול את הכל: **מה דבר שאין לו חלק בו** - כגון כהן שהתנדב קרבן דאמרינן לקמן בשמעתין כהן בא ומקריב קרבנותיו בכל שעה שירלה ובשרה ועורה שלו דכתיב "ואיש את קדשיו לו יהיו" נמצא שאין לבני משמר חלק בו: (א) **משנכנס לרשותו אין אחר יכול בו**: שאם נתנה לכהן אחר שלו אותו משמר שוב אין יכול להוציאו מידו שנאמר "ואיש אשר יתן לכהן לו יהיה": **דבר שיש לו חלק בו עד שלא נכנס ברשותו** - שכיון שבא ישראל והביא גזל הגר למשמר זה אע"פ שנתנו לאחד מאחיו יש לו חלק בו: ל"א מה דבר (שלא נכנס ברשותו) כגון תרומות ומעשרות מפי עוקר הריס: **כך אין לאחרים חלק בו** - לפיכך משנתנו לך מי יעכב עליך: **תאמר בגזל** - הגר שהוא לכל בני משמר וכולם תובעין: **והכתיב ואיש אם קדשיו [וגו']** - ונפקא לן לקמן מינה שכהן מקריב קרבנותיו בכל עת שירצה ובשרה ועורה שלו והכא נמי האי איל אשם קרבנות לכהן הוא וזכין בה וכיון דמקריב ליה וזכי ביה גזל גמר ביה הוא כדאמרינן "מלבד איל הכפורים" למי שזה ניתן זה ניתן: **בכהן עמא** - דאין ראוי להקריב אשם: **מי [בכהן] עמא** - היכי מצי למימר דבר שיש לו חלק בו' והא קיימא לן בזבחים (דף לא:) דאין עמא חולק בקדשי המקדש ואפילו בעורות (ג) וגזל הגר נמי קדשי המקדש הוא: **אלא** - לעולם בכהן טהור והאי דמוליאין מידו משום דילפינן ג"ש "כהן-כהן" משרה אחוזה "ואיש את קדשיו" במילי אחריני מתוקמא: **"אחוזתו"**: "לכהן תהיה" היה לו למימר ודיו, ומה ת"ל "אחוזתו": **נשדה פיולאה לכהנים** - מקדיש שדה אחוזה ולא גאלה מן ההקדש ומכרה גזבר לאחרים כשהיא יוצאה מיד הלוקח ביובל מתחלקת לכהנים משמר שנכנס בו יובל שנאמר "ואם לא יגאל את השדה" בעלים "ואם מכר את השדה" - גזבר "לא יגאל עוד" - בעלים אלא "והיה השדה" וגו' "והכי תניא בת"כ ובערכין: **וגאלה אחד מן הכהנים** - כלומר והלוקח מן הגזבר כהן היה ומבני המשמר של יובל היה: **שבא ומקריב** - אם נדר קרבן או שהיה מוטל עליו חטאת ואשם חובה מקריב אף במשמר שאינו שלו: **שעבודתה** - שכר עבודתה דהיינו בשרה: **אם היה בעל מום** - רחוי לאכול ואין רחוי להקריב אין יכול לעשות שליח להקרבה מי שירלה אלא נותנה לבני המשמר והואיל והוא רחוי לאכילה קרינן ביה "ואיש את קדשיו" לפיכך עבודה ועורה שלו, לשון אחר גרסינן עבודה ועורה לאנשי משמר כיון דאם הקריבוהו: ואם

קסט א מיי' פ"ח מהל' גזילה ואבידה הל' ה ועי' בהשגות ובמ"מ: **קע ב** מיי' שם הל' ז: **קעא ג** מיי' שם הל' ח: **קעב ד** מיי' שם הל' ט: **קעב ה** מיי' פ"ד מהל' ערכין הלכה כג סמג עשין קלא: [בדמאי בקדושין יז:] **קעד ו ז** מיי' פ"ד מהל' מלכות הלכה ז ועש"ב בהשגות ובכ"מ: **קעה ח** מיי' שם הל' ת:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה משנכנס וכו'. נ"ב עיין בסמוך במשנה דף קי ע"ל: (ב) ד"ה מי [בכהן] עמא וכו' וגזל הגר. נ"ב עיין לקמן סוף דף קי: (ג) תוס' ד"ה אלא גזל הגר דקאמר רחמנא בתוקה לכהנים היכי משכחת:

נוסח כהן שגזל מן הגר ונשבע ומת הגר והודה אותו גזל מתחלק לבני המשמר

נוסח שדה אחוזה שיוקדש ולא נפדה ומכרו גזבר - אותו שדה מתחלק לכהנים של המשמר שבו נכנס היובל

נוסח כהן יכול להקריב קרבנותיו בכל עת מן שיבלה (אלא שאין לו משמר שלו)

ס"ל משכחת לה בשגזל הגר"ל

מאדבר ה: ל: והקרבו אל תלאת אשר עשו והביא אותו אותו בראשו וחמיעתו יוסף עליו ונתן לאהר אותם לו

פסיק ח

ראוי אין לאיש גזול להשיב הראשון אלא הראשון המושב לה' לכהן אלבד אילו הכפורים אשר יכפר בו עליו (מנחות פט.)

ערכין כה: [מנחות מה:]

ס"ל אין לו חלק בו

ערכין כה: ויקרא כג: "ופיקח השדה בראתו ביובל קודש לה' כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו"

* ל"ל אחוזתו תהיה אות קל"ל אחוזתו לכהן מיהו מאביו תהא שלו"

[מנחות עד.]

* ויקרא כ"ב: "ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את השדה ואם לא יגאל עוד"